

ἔδουσι, δὲ μὲ *γιαράδ*σι Πάμφιλ. Οὐλα τὰ γιαιτρικά τὰ δονκίμασα κὶ κανένα δὲ *γιαράδ*σι Ἰμβρ. Ἀφοῦ ἔγ-γιαρα-τίζω τίποτα πῖον, νὰ μὲ γώκης μιὰβ-βίτσαν νὰ κάτσω κειὰ ὅς τῇμ πόρταν νὰ ἴπαντῶ τὲς ποῦλ-λες (γώκης = δώκης, δώσης, ποῦλ-λες = ὄρνιθες) Ρόδ. Τὸ ἀστάρι τοῦ καπύτου σου ἔγ-γιαρατίζει, θέλει πουμπούλι (ἀστάρι = φόδρα, πουμπούλι = συμπλήρωμα) αὐτόθ. Δὲ σὲ *γιαράδ*σε ἡ πα-δρεῖα Τσακίλ. Ἐγιαράτσε μὲ τὸ γιαιτρικὸ Μεγίστ. || Ἀσμ.

Τὰ κανόνια τοὺς ἐβάλ-λον
καὶ ὅς τὶς τάπιες τῶν τὰ βάλ-λον
τοῦ Μιαούλη τὶς χαρίζουν,
γιὰ βουρλότα γιαιρατίζον

Κάσ. Συνών. γ ι α ρ α ε ὕ ω (Π). β) Ἀξίζω Ἰμβρ. Κάμπ. (Μεσοχώρ.) Κάσ. Κρήτ. Λέσβ. (Πάμφιλ.) Μ. Ἀσία (Κυ-δων.) Σάμ.: Ἡ κόρη αὐτὴ τοῦ γιαιρατίζει Μεσοχώρ. Αὐτὸ τὸ πρᾶμα δὲ *γιαραδί*ζ τίποντα Πάμφιλ. Οἱ γ-ἐλῖες φέτον δὲ *γιαραδί*ζιν Πάμφιλ. Αὐτὸ τὸ τσικούρ δὲ *γιαραδί*ζ τί-ποντα Κυδων. Κρίμα ζ-δου κόπου μ', δὲ *γιαράδ*σι πέδι παρᾶδς (ἐνν. τὸ ἔργον μου) Ἰμβρ. Δὲ σοῦ γεραδίζει αὐτὴ ἡ κοπελίᾳ νὰ τῇ βάρης Κρήτ. Συνών. γ ι α ρ α ν ε ὕ ω (Ι). 2) Εὐδοκιμῶ, εὐεκτῶ Κρήτ. (Ἀχεντρ.) Κύπρ. Πελοπν. (Δη-μητσάν. κ.ά.): Νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ γιαιραντίση ὁ φίλος Δημη-τσάν. Ἐγὼ ἔγ-γιαρατίζω Κύπρ. Μωρέ, βγάλε μου κ' ἓνα ὄζω νὰ γιαιραδίζη σαφὶ γροδόζουλα θὰ μοῦ φορτώσης; (ὄζω = ζῶν, σαφὶ = ἐντελῶς, γροδόζουλο = γηρασμένον ζῶν) Ἀχεντρ.

γιαραντίζω (Π) Θράκ. (Τσακίλ.) γιαιραδίζω Κρήτ. γιαιραδίζω Κρήτ. γιαιρατίν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y a r a t m a k* = δημιουργῶ.

Δημιουργῶ ἐνθ' ἄν.: Ὁ Θεὸς ἀπὸ μ' ἐγιαράδισε Κρήτ. Μὰ τὸ Θεό, ποὺ μᾶς ἐγιαράδισε αὐτόθ. Πολλὰ κακουρὲς εἴ-σαι, καημένε! — Ἐ, ἐτσὰ μὲ γιαιράδισε ὁ Θεός! (κακουρὲς = καχεκτικὸς) αὐτόθ.

γιαράντισμα τό, γιαιράδισμα Κρήτ. (Κίσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ι α ρ α ν τ ῖ ζ ω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γ ι ε ρ α - δ ῖ ζ ω.

Δημιουργία, γέννησις, εἰς τὴν φρ. Διάλε, τὸ γιαιράδισμά σου! (λεγόμενον εἰς ἀπειθῇ ζῶα ἢ ἀτακτοῦντα παιδία ὑπὸ τῶν ὀργιζομένων ἰδιοκτητῶν, γονέων).

γιαράς ὁ, πολλαχ. γιαιρᾶ Τσακων. (Χαβουτσ.) γιαιρᾶς Θράκ. (Ταῖφ.) γιαιρᾶς Ἀθῆν. (παλαιότ.) Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Εὐβ. (Κουρ. κ.ά.) Ἡπ. (Ἰωάνν. Τζουμέρκ. κ.ά.) Ἰων. (Βουρλ.) Κάλυμν. Κάμπ. Μέγαρ. Πελοπν. (Βασαρ. Βερεστ. Βούρβουρ. Λακεδ. Λιγούρ. Μαργέλ. Μηλιώτ. κ.ά.) Πόντ. (Ἄμισ. Ὀφ.) Προπ. (Πάνορμ.) Ρόδ. Σκυρ. Στερελλ. (Ἀράχ. Παρνασσ.) Χίος (Πυργ. κ.ά.) — Μακρυγ., Ἀπομν. 2,209 γιαιρᾶς Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. (Ἀνατ. κ.ά.) Μακεδ. (Βλαστ. Χαλκιδ.) Μέγαρ. Προπ. (Μηχαν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ψαρ. Ἰωρᾶς Μακεδ. (Κοζ.) ραγιᾶς Χίος Ἀγιος Γεώργ. γιαιρᾶ ἡ, Κάμπ. Κάσ. Πόντ. (Κοτύωρ.) Προπ. (Ἀρτάκ.) γιαιρᾶ Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Ὀφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Στερελλ. (Παρνασσ.) Τῆλ. γερᾶ Πόντ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y a r* = πληγῇ. Ἡ λ. καὶ εἰς λατροσόφ. τοῦ 16ου αἰ. Βλ. Ἀθηνᾶ 43 (1931), 164: «Εἰς μεγάλην γιαι-ράν, ὅταν τρέχη αἷμα πολύν». Τὸ λῆμμα ἀ γ ε ρ α λ ἄ ε ν - τ ο ς ἐκ Πόντ. ἐτέθη ἄνευ ἀναφορᾶς εἰς τὸν τύπ. γ ι α ρ ᾶ ς, πλησιέστατον εἰς τὴν Τουρκ. λ. *y a r a*, ἐκ τῆς ὅπ. προέρ-χεται.

1) Ἀνοικτὴ πληγῇ, ἔλκος, συρίγγιον ἐνθ' ἄν.: Ἀνοιξε ἡ πλάτη τοῦ ἀπ' τὶς γιαιρᾶδες Εὐβ. (Κουρ.) Ἐχ' ἓνα γιαιρᾶ ὅς τοῦ πόδ', ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ περβατήσ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) Νὰ πάρ'ς κόκκαλον ἀπὸν ἔλωνα κὶ νὰ τοῦ στομπῖς σὰν ἀλεύρ' κὶ νὰ τοῦ πασπαλῖς ὅς τοῦ γιαιρᾶ αὐτόθ. Μὴ πᾶτ'σι τοῦ παπούτσι μ' κὶ μ' ἔφκισι γιαιρᾶ πῖσον ὅς τ' φτέρνα μ' Θεσσ. (Ἀνατ.) Ἐχω ἓνα ἀγιάτρευτο γιαιρᾶ Ἡπ. Ἐμώρω-σεν ἡ γιαιρᾶς (ἐβελτιώθη ἡ κατάστασις τοῦ, βαίνει πρὸς ἀποθεραπείαν) Μεγίστ. Ἐχ' ἓνα γιαιρᾶ ὅς τοῦ πουδάρι τ' κὶ δὲ γλεῖν' Εὐβ. (Ἀκρ.) Θέλ' πλύσ' μου οὐ γιαιρᾶς μὴ κρασί γιὰ νὰ κλείσ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Κακὸν γιαιρᾶ νὰ βγάλ'! (ἀρά τὸν ψευδάνθρακα νὰ βγάλῃ) Προπ. (Μηχαν.) Ὅσο γάλας τοῦ ὅδωκα, τόσους γιαιρᾶδες νὰ κάμῃ ὅς τὸ κορμί του! (ἀρά μη-τέρας κατὰ κακοῦ τέκνου) Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἀπ' τὸ γκρέ-μισμα ἔκαμε φοβερὲ γιαιρᾶ Σκυρ. Ὁ ἀρμέν'ς ἀνοίγ' γιαιρᾶ (ἀρμένης = τὸ φυτὸν Πύρεθρον τὸ παρθένιον) Στερελλ. (Ἀράχ.) Εἶχε βαρύνει γιαιρᾶ καὶ ὁ γιαιτρός δὲ δοῦ ἔκαμε τίποτα Πελοπν. (Μάν.) Πά ὅς τὸ μερὶν ἀνοίξεν τοῦ ἑνας γιαιρᾶς Κύπρ. Ἐκαμε τὸ κορμί τοῦ γιαιρᾶδες Θράκ. (Ταῖφ.) Καγκραίνισε ὁ γιαιρᾶς τοῦ Μακρυγ., Ἀπομν., 2,206. Τὰ γιαιρᾶδες ἀτ' ἐλαρώθαν (αἱ πληγαὶ τοῦ ἡμέρωσαν, βαίνουν πρὸς ἱασιν) Πόντ. (Τραπ.) || Παροιμ.

Ἡ γιαιρᾶ περνᾶ, ἡ κακὸς λόγος δὲ περνᾶ

Προπ. (Ἀρτάκ.) || Ἀσμ.

Πένδε γιαιτροὶ νὰ σὲ ἄστοῦ καὶ δέκα μαθητᾶδες καὶ δεκοχτὼ γραμματικοὶ νὰ γράφουν τὶς γιαιρᾶδες Κάμπ.

Γιαιτρὲ ποὺ γιαινῖς τὶς πληγές, γιαινῖς καὶ τὶς γιαιρᾶδες, γιανῖς τῆς Σούσας τὴν πληγῇ, καὶ γρόσσα μὴ ρωτᾶς Ἰων. (Φώκ.)

Χίλιοι γιαιτροὶ νὰ τὸ δηροῦν, καὶ γιαιτρεμοὺς μὴν ἔχη, κ' ἐγὼ διαβάτης νὰ διαβῶ, ν' ἀλλάζω τοὺς γιαιρᾶδες Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Σὰ δὲ γυαλὶ νὰ ραῖσῃ, σὰ δὲ κερί νὰ λειώσῃ, κ' ἐγὼ διαβάτης νὰ γενῶ, ν' ἀλλάζω τοὺς γιαιρᾶδες Πελοπν. (Λακεδ.) Συνών. γ ι α ρ ᾶ δ α, γ ι α ρ ᾶ δ ι, λ α - β ω μ α τ ῖ ᾱ, π λ η γ ῇ.

β) Πυῶδες ἐξάνθημα τοῦ δέρματος, δοθιὴν Προπ. (Μη-χαν.) Συνών. β ο υ ζ ο ὕ ν α ς, β ο υ ζ ο ὕ ν ι, β ο ὕ ζ ο ν - ν ο ς, γ ι ὀ θ ο ς, δ ι ᾶ σ ο ν α ς, δ ι α σ ὀ ν ι, κ α λ ὀ γ ε - ρ ο ς, κ ο σ κ ι ν ῖ τ η ς, τ σ ι ρ ῖ λ ο ς. 2) Μεταφ., πόνος ψυχικός, διαρκὴς καὶ ἔντονος, ψυχικὴ ὀδύνη Αἰγιν. Εὐβ. (Κουρ. κ.ά.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἰων. (Σμύρν.) Κάλυμν. κ.ά.: Ἀσμ.

Πάλι σὲ εἶδαν τὰ μάτια μου, πάλι ἀνοιξε ὁ γιαιρᾶς μου, πάλι ἀνοῖξαν καὶ καίγονται τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς μου Αἰγιν.

Πάλι σ' εἶδαν τὰ μάτια μου, πάλι ἀνοιξε ὁ γιαιρᾶς μου, πάλιν ἐμαραθήκανε τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς μου Κάλυμν.

Ν' ἄλλοι ἐκείνον π' ἀγαπᾶ καὶ κ' ἐμπορεῖ νὰ παίρη ὅς σ' ἔρημον τὴν καρδίαν ἀτ' τρανὸν γιαιρᾶν πᾶ φέρει (πᾶ = πάλιν) Πόντ.

γιαρένης ὁ, γιαιράνης Λυκ. (Λιβύσσ.) γιαιρένης Ἀθῆν. (παλαιότ.) Θήρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αὐδήμ. Βιζ. Σαμυκός. Σκόπ. κ.ά.) Ἰμβρ. Κάμπ. Κρήτ. Κῶς Μακεδ. (Χαλκιδ.) Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) Προπ. (Κύζ. Μαρχαρ.) γιαιρέν'ς Θράκ. (Ἡρακλίτς.) Δαρδαν. (Λάμψακ.) γιαιρέντης Θράκ. (Σουφλ.) Κάμπ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) γιαιρέντης Θεσσ. (Ἀνατ.) γιαιρέντ'ς Θεσσ. (Τσαγκαρ.) Μακεδ. (Ἀσσηρ. Κοζ. Πελεκῶν. κ.ά.)

γιαρένης Ἀθῆν. (παλαιότ.) γιαρέντ'ς Μακεδ. (Ἀρν. Γαλάτ. Ἐρατυρ. Κοζ. κ.ά.) γιαρέντης Θράκ. (Σουφλ. κ.ά.) Μακεδ. γιαρίνης Πόντ. (Νικόπ.) Θηλ. γιαρένισσα Ἀθῆν. (παλαιότ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αὐδήμ. Βιζ. Γραβούν. Σαμακόβ. Σκοπ. κ.ά.) Κάρπ. Κῶς Προπ. (Κύζ.) Ρόδ. γιαρέν'σσα Ἰμβρ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) γιαρέντ'σσα Μακεδ. (Ἀσσηρ. κ.ά.) γιαρενιά Θήρ. Οὐδ. γιαρένικο Θήρ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yâra* = φίλοι, σύντροφοι, βοηθοί, ἔρασταί.

Οἱ τύπ. *γιαρέντης* καὶ *γιαρέντης* πιθ. κατ' ἐπίδρασιν τοῦ συγγενοῦς *λεβέντης*.

1) Φίλος, σύντροφος, ἑταῖρος: Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Κάρπ. Κρήτ. Μακεδ. (Ἀσσηρ. κ.ά.) Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) Ἰ. Ἀσμ.

Βουθαῖτε με, γιαρένης, καὶ τὸ θεριὸ μὲ τρώει
Κάρπ.

Πῆτε μου, καραοκυροὶ καὶ σεῖς γιαρένῆς του,
ἂν εἴν' ὁμπρός, νὰ μήχ-χολιῶ, κι ὀπίσω, ν' ἀλιμένω
Κάρπ. (Ἐλυμπ.) β) Φίλος ποιμένος κατοικῶν εἰς τὴν πόλιν, μετὰ τοῦ ὁποίου ἀνταλλάσσει τὰ προϊόντα του Κῶς: "Ολοὶ οἱ πιστικοὶ ἔχουν τοὺς γιαρένους καὶ τίς γιαρένισσές των.

2) Ἐρωμένος Ἀθῆν. (παλαιότ.) Δαρδαν. (Λάμψακ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αὐδήμ. Βιζ. Ἡρακλίτ. Σαμακόβ. Σκόπ. κ.ά.) Κάρπ. Μακεδ. (Ἀρν. Ἀσσηρ. Χαλκιδ.) Προπ. (Κύζ.): *Ἐγὼ γιαρέν' τὸν εἶχα, δὲν τὸν εἶχα ἄντρα Ἡρακλίτ. Ἡ παππα-διὰ εἶχεν ἕνα να γιαρένη Κύζ. || Ἀσμ.*

Ἐφές ποῦ 'σουν, γιαρένη μου, ποῦ ἦσουν, καλέ μου;
Σαμακόβ.

Ἐσὺ, γιαρένη μου, ποῦ 'ὰ πᾶς; ἐμένα ποῦ μ' ἀφίνεις;
Σκόπ.

Νὰ διῶ κι τοῦ γιαρένη μου, τὸν ἀγαπητικό μου,
σὶ τί δαβέρνα κάθιτι, σὶ τί δμουρφου τραπέζι
Χαλκιδ.

— *Κυπαρισσάκι μου ψηλό, τί στέκεις μαραμένον;*
— *Ἐχασα τοῦ γιαρέντη μου, καὶ ποῦ νὰ τὸν γυρεύουν;*
αὐτόθ.

Κόρη μ' ποῦ 'ν' ὁ καλὸς σου καὶ ὁ γιαρένης σου;
Βιζ.

Σκολᾶ κ' ἐμ' ὁ λεβέντης μου, | ὁ ρήγας κι ὁ γιαρέντης μου
Κάρπ.

Μωρὴ στραβοκορομηλιά 'ς τὴν ἀμπολὴ γερμένη,
θέλεις καὶ σὺ ἀγαπητικό, θέλεις καὶ σὺ γιαρένη;
Ἀθῆν. (παλαιότ.)

Δὲν ἔχει μάννα νὰ τὸν διῇ, ἀδέρφι νὰ τὸν κλάψη,
μόν' ἔχει τρεῖς γιαρένισσες καὶ τρεῖς γιαρενοπούλες
αὐτόθ. 3) Θωπευτικῶς, οἰοσδήποτε ὥραϊος καὶ ρωμαλέος ἄνθρωπος Θεσσ. (Ἀνατ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ.) Ἰμβρ. Κάρπ. Μακεδ. (Κοζ. Πελεκᾶν.): *"Ολον ζημίς εἶχαμι, γιαρέντη μ', αὐτὴν τ' χρουνιά Κοζ. Τὸν γλέπου γουτζιάμ γιαρέντ'ς, ἄκρα κι ἄκρα 'ς τ' γόχ' κατὰ τὰ παραθύρια αὐτόθ. || Παροιμ.*

Τί τοῦ λείπει τοῦ γιαρένη; Μόν' ἡ φούντα τὸν μαραίνει
(ἐπὶ τοῦ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀποκτήσῃ ἢ τοῦ φέροντος πρᾶγμα ἀνάρμοστον εἰς τὴν κοινωνικὴν του θέσιν) Θράκ. || Ἀσμ.

Κ' ἕνας γιαρένδης 'ποὺ κουντὰ μούν' τραγουδάει κι λέει
Ἀνατ.

Μιὰ κόρη, μιὰ γιαρέν'σσα, μι' ἀρχονδουθυγατέρα
μιτάξιν ἱκαλάμιζι, σύρμα τοῦ μασουρίζει

Ἰμβρ. Συνών. *ἄγγελος Β2, ἄντρας 2, ἀσίκης 2β, λεβέντης, λεβεντιά, λεβεντουριά, ντεληκανής, ὁμορφονιός, παλληκάρι,*

παλληκᾶρος. β) Ὁ κατὰ παράδοξον τρόπον φερόμενος, ὁ ἄστατος καὶ ἐλαφρῶς ἀσύνητος, ὁ παράτολμος Θήρ. Συνών. *ἀντάλλαγος, ἄστατος, τρελλάκας, τρελλοπαντιέρα. Ἀντίθ. γκράς, μπεσαλής. γ)* Γυναικομανὴς Προπ. (Μαρμαρ.) Συνών. *γυναικάκας, γυναικάς, κοριτσάκας, ποδόγυρος.*

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τύπ. *Γιαρένης Ἀθῆν. Εὐβ. (Ψαχν.) Θεσσ. (Βόλ.) Μακεδ. (Βέρ. Ἐδεσσ. Νεάπ. Νικήτ.) Πελοπ. (Ξυλόκ. Χώρ.), Γιαρέντης Ἀθῆν. Θεσσ. (Βόλ.) Πελοπ. (Ἀργ.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. *Γιαρέν Θεσσ. (Πήλ.)**

γιαρενοπούλα ἢ, Προπ. (Μαρμαρ.) *γιαρενοπούλα* Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Μακεδ. (Ἀσσηρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γιαρένης*, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τύπ. *γιαρέντης*, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - *πούλα*, διὰ τὴν ὅπ. βλ. - *πουλλάος*.

1) Θωπευτικῶς, νεᾶνις φίλη ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Δὲν ἔχει μάννα νὰ τὸν διῇ, ἀδέρφι νὰ τὸν κλάψη,
μόν' ἔχει τρεῖς γιαρέντισσες καὶ τρεῖς γιαρενοπούλες
Ἀδριανούπ. Ἀσσηρ. β) Ἐρωμένη Θράκ. (Ἀδριανούπ.): Ἀσμ.
Δὲν κι ἀγαπούσα μιὰ μικρή, | γεῖά σ', γιαρενοπούλα
μ', γεῖά σ'.

2) Νεᾶνις ὥραία καὶ εὖσωμος Προπ. (Μαρμαρ.): Ἀσμ.

Νὰ δὴν-ε τραγουδήσουμε αὐτὴ τὴ νυφοπούλα,
τὴ νύφη μας τὴ δαπεινὴ καὶ τὴ γιαρενοπούλα
Συνών. *λεβεντοκόρη, λεβεντονιά, λεβεντοπούλα.*

γιαρὲς ὁ, Εὐβ. (Ἀκρ.) Θράκ. (Κομοτ. κ.ά.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Ν. Ἐστ. 25 (1939), 856 κ.ά. *γιάρ' Κύπρ. γιάριμι* Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yâr* = φίλος, σύντροφος, βοηθός, ἔραστής, ἔρωμένος. Ἡ κατάλ. πιθαν. κατὰ τὸ σχετικὸν οὐσ. *ἀμάνες*.

Εἶδος ἄσματος Τουρκικῆς τεχνοτροπίας καὶ μελωδίας εἰς τὸ ὅποιον παρεμβάλλεται συχνὰ ἡ φρ. *γιαρέμ - γιάρεμι - γιάριμι - γιάρ' ἀμάν* ἐνθ' ἄν.: *Πῆρι ἕνα γιαρὲ π' δὲ σώνεται* Ἀκρ. || Ἀσμ.

Καὶ ἄς τὰ τραγουδήσουμε κι τὰ ξινιτιμένα-γιάριμι,
τὰ λιρουμένα, τ' ἄπλυτα, τὰ θαλασσοβριμένα-πάριμι
Σκῦρ.

Γιάρ' ἀμάν, ἀμάνο σου | κι ὁ νοῦς μ' ἐν' οὐλὸς πάνω σου
Κύπρ. || Ποίημα.

"Οταν θὰ προσανάρουμε | τὸν ἀμάνε μας, τὸ γιαρέ μας
Ν. Ἐστ., ἐνθ' ἄν.

γιάρι τό, (I) ἀμάρτ. *γιάρ' Πόντ. (Κοτύωρ.)*

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yâr* = φίλος, σύντροφος.

Ἀγαπητὸν πρόσωπον.

γιάρι τό, (II) ἀμάρτ. *γιάριν* Λυκ. (Λιβύσσ.) *γιάρ' Θράκ. (Ἐπιβάτ. Κεσάν. Σηλυβρ. Σουφλ. Τσακίλ.)*

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yâr* = κρημνός, ἄβυσσος.

Κρημνός, ἀπότομος κατωφέρεια βουνοῦ, χειμάρρου, ὕχθης ποταμοῦ, ἀκτῆς θαλάσσης ἐνθ' ἄν.: *Ἐκεῖ ποὺ κοιμούδανε, τὸ κάρρο ἦταν ἔτοιμο 'ς τὸ γιάρ' Σηλυβρ.*

γιαρίζω Θράκ. (Μάδυτ.κ.ά.) Μεγαρ.Πελοπ. (Σουδεν.) *γιαρίζουν* Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν. κ.ά.) Σάμ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἀμτβ., ἐπὶ τετραπόδων ζώων, ἀλλάσσω τρίχωμα κατὰ

